

Luby nanko, ryzabudž, zo je Jarostan wu-
mjetc. Njeje de wotsudženy k bohatstwu,
kola tež za našimi wobstejnoscemi, so
lišće prašat ryeje. Won by nje za žonu
žadat tež potom, hdy bych tak khu-
da byla kaž won. - Nje-li tak prawje?

Jarost. Jara derje.

Hilžička: Tehodla, luby nanko, rjepře-
mysli sebi dołho a daj namaj swo-
je připóznaće a narowske požohno-
wanje. - Něchtón jenož móže namaj
kazyc, a to je moja četa Klara.

Jarost: Tvoja četa?

Hilžička: Kaž je přiznate, je so z wěstym
baronom z Nimanic zeznata. Ton
nas nětk přasišo wopytije a prócu-
je so wo moju ruku pola ryeje. Kto-
nja so před rjej, koši jej, ji ruku, do-
nošuje ji powjedanja z cyteho města.